

Bemærkninger til forslaget

Det er kun et lille hjørne af problemerne omkring produktregistret, VS tager fat på med dette forslag.

Det mere afgørende problem – at vi her har med et register at gøre, som indeholder oplysninger af betydning for arbejderes liv og helbred og af betydning for det omgivende miljø, men hvor netop disse oplysninger er utilgængelige for alle andre end en lille gruppe håndplukkede »eksperter« – det tror vi ikke vi kan klare gennem et forslag i folketinget.

Dertil har regeringen, socialdemokratiet og de borgerlige partier alt for tydeligt tilkendegivet deres iver for at sætte industriens økonomiske interesser højere end befolkningens ve og vel. Så det er en kamp, som først og fremmest må føres andre steder. Men det forhold, at der nu er stærke kræfter i gang for at få gennemført en sikkerhedskontrol af ansatte med adgang til produktregistret, gør en politisk beslutning nødvendig.

Forslaget om sikkerhedskontrol kommer fra arbejdstilsynets direktør, Erik Andersen, som jo ofte har demonstreret sin foragt for arbejdernes interesse i et ordentligt arbejdsmiljø.

Erik Andersen har med udgangspunkt i et statsministerielt cirkulære om klassificering af oplysninger og hemmelighedsstempling af dokumenter af interesse for NATO, fundet ud af, at der skal ske en »cosmisering« af medarbejderne – dvs. en sikkerhedsmæssig undersøgelse. Det skal efter Erik Andersens mening ske ved, at politiets efterretningstjeneste laver en undersøgelse af den enkeltes venner og bekendte, politiske fortid og politiske sympatier samt af øvrige private forhold, som kunne gøre den ansatte til genstand for afpresning af oplysninger fra registret.

Erik Andersen og arbejdstilsynet har givet temmelig skiftende begrundelser for denne sagen i folks private og halvoffentlige liv. Det meste af vejen har begrundelsen været, at virksomhederne skulle kunne have tillid til, at de oplysninger, som blev afgivet til registret, ikke kom andre i hænde.

Men efter at justitsministeren har gjort det klart, at kun adgang til oplysninger af betydning for

statens sikkerhed kunne begrunde en sikkerhedskontrol som den, Erik Andersen foreslog, så har Erik Andersen svinget om og har påstået, at registret netop indeholdt sådanne oplysninger.

Det er bare ikke lykkedes at dokumentere denne påstand. I et svar på spørgsmål, som VS har stillet gennem miljøudvalget, har miljøministeren gjort det klart:

- at oplysninger om producenter af kemiske stoffer og produkter er offentligt tilgængelige,
- at oplysninger om oplagingssteder (depoter) for farlige kemiske stoffer ikke findes i registret, men hos kommunerne, og
- at der følgelig ikke er noget grundlag for Erik Andersens påstand om, at »terrorister. . . vil kunne skaffe sig oplysning om, hvor der er opmagasineret giftstoffer, som f. eks. kunne bruges til at forurene en storbys drikkevand. . .« (16. 9. 1981).

Erik Andersens påstand er altså helt hen i vejret og skal tilsløre det forhold, at man i arbejdstilsynet for enhver pris vil gøre sig fortjent til den private kapitals velvilje.

Det, som det handler om, er, at industrien ikke ønsker, at befolkningen i almindelighed og arbejderne i særdeleshed får nogen viden om, hvad det er for kemikalier, industrien hælder i hovedet på folk. Det har intet at gøre med industrispionage – den foregår alligevel, uanset hvad der sker med produktregistret. Det er slet og ret et spørgsmål om at holde skjult, hvor alvorlige konsekvenser den stadige udvikling i kemiindustrien har for sundhed og miljø.

At det er disse interesser, som har været styrende, forsøger arbejdsministeren at dementere i et svar til VS gennem arbejdsmarkedsudvalget den 20. oktober. Han siger her, »at der ikke vil blive iværksat særlige personundersøgelser med henblik på sikkerhedsgodkendelse af personalet, begrundet i hensyn til beskyttelse af virksomheders fabrikationshemmeligheder.«

Men arbejdsministeren siger *ikke*, at sådanne personundersøgelser ikke vil finde sted.